

04 Fața lui Dumnezeu

04 Fața lui Dumnezeu

În istoria vieții lui Iacov este ceva izbitor și minunat. Dumnezeu nu-i predică niciodată, ci îi dă numai făgăduințe. Iacov era un om care nu se putea opri din cale când era vorba să-și urmărească scopurile lui. Ce-am face noi cu un astfel de om? Fără îndoială că l-am sfătui și l-am dojenii pentru greșelile lui. Dar de la începutul vieții până la sfârșitul ei, Dumnezeu nu i-a spus lui Iacov nici măcar un cuvânt de mustrare sau de îndemn. Faraon ca și Abimelec l-au mustrat pe Avraam; Abimelec l-a mustrat și pe Isaac. Și totuși Dumnezeu lucra fără cuvinte de îndemn și fără explicații. El nu înceta să-i facă educația.

Dar Dumnezeu îl încuraja pe Iacov. Prima dată s-a întâmplat lucrul acesta la Betel, când i-a făgăduit: „Iată, Eu sunt cu tine”. Și a fost cu el. El l-a călăuzit. Puterea firească nu poate fi preschimbată prin învățătură religioasă. Nu putem fi scăpați de ea decât prin disciplina lui Dumnezeu pas cu pas, până este zdrobită cu totul. Și dacă Dumnezeu n-ar rămâne credincios, noi n-am putea trece cu bine prin experiența aceasta. Iacov nu dorea deloc să facă progrese; n-avea dorință să fie duhovnicesc sai: să urmeze exemplul lui Avraam și al lui Isaac. Dumnezeu l-a căutat, a rămas cu el și a lucrat asupra lui ani de-a rândul, până ce, în sfârșit la Peniel, când Iacov își făcuse capodopera sa de realizare proprie, l-a silit să îngenuncheze și să se predea lui Dumnezeu. Tot ce s-a făcua fost din partea lui Dumnezeu. Ne putem încrede pe deplin în educația pe care ne-o face Duhul Sfânt. Avem Cuvântul lui Dumnezeu din belșug, dar uităm de mustrarea Lui. Credem adesea că singurul mijloc al harului este și ascultăm predicarea Cuvântului curat; dar, da că suntem ai lui Dumnezeu, atunci Duhul Sfânt ne face educația de-a lungul întregii vieți, cum s-a întâmplat și cu Iacov. Având ținta aceasta în fața ochilor, El ne înconjoară cu un întreg complex de împrejurări diferite. În viața noastră totul este îndreptat spre această țintă finală anume să ne aducă în locul în care îl vedem acum și pe Israel. Dumnezeu este un Dumnezeu al activității (Tatăl Meu lucrează până acum) și El nu ne va lăsa din mâini niciodată. tot ce i se întâmplă credinciosului este îngăduit de Dumnezeu. Disciplina pe care o suferim ne este spre cel mai mare bine. Dacă-l aparținem lui Dumnezeu, atunci nu contează cât de prost material reprezentăm. El este mai stăruitor decât noi. Dacă am vrea să-L împiedicăm pe Dumnezeu să-și facă lucrarea, ar trebui să fim mai puternici decât El. Dar pentru că nu suntem decât oameni, oameni firești, nu-l putem opri pe Dumnezeu în lucrarea Lui. Deși există un Iacov, fie el cât de rău, Dumnezeu tot își va ajunge scopul; va face din Iacov un Israel. Trebuie să ne încredem în răbdarea Lui și să contăm pe faptul că El nu poate fi învins. Privește la El și El își va desăvârși lucrarea la timpul Său și în felul Său!

Mai avem încă o pricină de încurajare: n-avem nevoie să știm ce este necesar sau ce trebuie să se întâmple, pentru ca Dumnezeu să-și împlinească lucrarea pe care a început-o cu noi. Cei mai de compătimit sunt oamenii care sunt răi și nu știu, pentru că la răutatea lor se adaugă neștiința. Dar chiar dacă am fi astfel de oameni, Dumnezeu pune totuși mâna pe noi. Cum am văzut, Iacov se afla în fața celei mai grele situații din viață. Femeile și copiii, averea și el însuși, totul era în pericol. Problemele altor oameni nu-l interesau pe el niciodată; acum însă era cu totul preocupat de lucrul acesta și de aceea a făcut cel mai atent și mai amănunțit plan. Iacov nu știa că prin aceasta ieșea la iveală punctul hotărâtor al puterii sale. Esau a fost introdus de Dumnezeu în întâmplarea aceasta pentru ca puterea firească a lui Iacov să fie descoperită în deplina ei mărire. Dumnezeu este Acela care cârmuiește, care folosește împrejurările în așa fel încât noi să ajungem să ne cunoaștem. Este vorba aici de deplina însemnătate a Penielului. Viața noastră firească are la temelie un principiu mai opus voinței lui Dumnezeu, pe care noi, de obicei, nu-l cunoaștem. Dumnezeu își dă toate osteneala să ni-l arate, dar noi nu-l vedem până nu ajungem într-un loc, cum este Maha naimul lui Iacov, unde Dumnezeu pune în pri mejdie tocmai lucrul cu care noi ne mândrim cel mai mult. Dumnezeu urăște cel mai mult pe omul mândru. Descoperind puterea firească a lui Dumnezeu o ucide. Există vreun lucru cu care noi ne mândrim în ascuns? Există ceva de care noi purtăm deosebită grijă, pentru că ne garantează succesul și face să se vadă partea noastră cea mai bună? Când Dumnezeu atinge tocmai lucrul acesta, rămânem adânc rușinați. Atingerea lui Dumnezeu nu aduce numai slăbiciune, ci și rușine. Peniel înseamnă „Fata lui Dumnezeu”. Iacov a zis: „Am văzut pe Dumnezeu față în față și totuși am scăpat cu viață” (32.30). Dumnezeu ne luminează în așa fel, încât ne recunoaștem adevărata stare și din pricina aceasta cădem la pământ. Iluminarea aceasta dă pe față adevăratele izvoare și temeiuri ale vieții noastre. Atunci recunoaștem că toate lucrurile cu care ne-am lăudat ne sunt de cea mai mare ocară. Să nu uităm: Dumnezeu lucrează asupra a ceea ce noi suntem din fire și lucrarea Lui începe la Peniel. În lumina lui Dumnezeu apărem așa cum suntem; aici nu putem să jucăm teatru. Prefăcătorii nu se potrivesc creștinismului. Putem să avem cea mai mare dorință de a fi altfel de oameni, dar ceea ce suntem din fire, aceea suntem. Nimic nu împiedică mai mult lucrarea lui Dumnezeu în noi ca pretențiile noastre că suntem altfel. Cu cât un om este mai smerit, cu atât mai mult dorește să se arate orice strop de mândrie, pentru că astfel li dă lui Dumnezeu posibilitatea să lucreze în el. Niciodată nu este real ceea ce pretindem noi că suntem; totdeauna numai atingerea lui Dumnezeu lucrează în noi schimbarea. Dacă vrem să facem noi înșine lucrarea aceasta mare, nu obținem nici un rezultat. Eu nu pot deloc să fac ca dintr-un om „natural” să devin un om „nenatural”. Când lucrează Dumnezeu asupra mea, atunci schimbarea lucrată de El are un scop clar și o reușită clară. Din Iacov, El face un Israel.

Mulți dintre noi își dau seama abia târziu de ceea ce s-a petrecut la Peniel. Nu știm bine cum, nici când s-a întâmplat, dar ni s-a așezat ceva în cale; nu mai putem alerga. Ceea ce este mai ciudat în atingerea lui Dumnezeu este faptul că lucruri pe care le făceam înainte cu bucurie acum nu le mai putem face. De exemplu, în vorbire, eram plini de siguranță; acum ezitam și ne este frică. Acum spunem ca apostolul Pavel: „Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirele înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul Sfânt și de putere” (1 Corinteni 2.3-4). Ne urmărim drumul vieții, slujim lui Dumnezeu, depunem mărturie pentru că așa vrea Dumnezeu, ca slujba aceasta să fie împlinită și nu pentru că găsim bucurie în aceasta, ori un sentiment de mulțumire sau de mângâiere, cum găseam înainte. Trebuie să facem lucrarea, dar, de fapt, Dumnezeu este la lucru și nu noi.

Peniel este noul început al lui Dumnezeu cu noi, nu este sfârșitul. Aici Iacov a fost numit pentru prima dată Israel, dar după aceea a fost foarte adesea numit tot Iacov. Îi lipseau încă multe și poate că acesta a fost motivul pentru care acolo Dumnezeu nu i-a descoperit încă numele Său. Peniel este un moment hotărâtor.

Drumul lui Avraam l-a dus la Sihem și de acolo la Betel și la Hebron. Am văzut că aceste locuri erau caracteristice pentru țară. Abia după experiența de la Peniel l-a dus Dumnezeu pe Iacov pe drumul lui Avraam. Și totuși, și după experiența de la Peniel, Iacov a mai făcut încă

planuri proprii. Dacă ne cunoaștem bine pe noi înșine, nu-1 vom blama pentru lucrul acesta. Să fie schimbat un ori) peste noapte nu este lucru pământesc. Pentru aceasta se cer puteri cerești. Fapt este că după evenimentul din noaptea aceea de la Peniel, puterea lui Iacov a fost zdrobită. Nouă ne vine ușor să-i spunem lui Iacov: „Oprește-te!” Dar să recunoaștem că noi înșine nu ne oprim așa de ușor. Ni se pare că ce spune Biblia este un punct de vedere teoretic și noi vrem să privim lucrurile în lumina experienței!

Într-adevăr, Iacov a mers mai departe pe drumul pe care mersese înainte de a se fi întâlnit cu Dumnezeu. Când l-a întâlnit pe Esau, a văzut că-și pierduse timpul degeaba făcând planuri. Esau a alergat înaintea lui, l-a îmbrățișat, i s-a aruncat pe grumaz și l-a sărutat (33.4). Toate pregătirile iscusite și bine calculate s-au dovedit zadarnice. Esau era gata de împăcare. Este bine să luăm aminte și la următoarea convorbire: „Esau a spus: Eu am din belșug, păstrează, frate, ce este al tău. Și Iacov a răspuns: Nu, te rog, dacă am căpătat trecere înaintea ta, primește darul acesta din mâna mea, căci m-am uitat la fata ta cum se uită cineva la fata lui Dumnezeu și tu m-ai primit cu bunăvoință” (33.9-10). Felul în care Iacov i se adresează fratelui său poate părea exagerat de lingușitor, dar vorbirea lui conține și adevăr. „M-am uitat la fata ta cum se uită cineva la fata lui Dumnezeu”.

Oamenii cărora le-am făcut rău vor fi întotdeauna pentru noi reprezentanții lui Dumnezeu. Când îi întâlnim, Îl întâlnim pe Dumnezeu și suntem judecați, dacă n-am lichidat litigiul care este între noi. Ce pătrunzătoare a fost lecția pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Iacov prin întâlnirea cu Esau!

„În aceeași zi, Esau a luat drumul înapoi spre Seir. Iacov a plecat mai departe la Sucot. Și-a zidit o casă și a făcut colibe pentru turme. De aceea s-a dat locului aceluia numele de Sucot (colibe). La întoarcerea lui din Padan Aram, Iacov a ajuns cu bine în cetatea Sihem, în țara Canaan, și a tăbărit înaintea cetății. Partea de ogor pe care își întinsese cortul a cumpărat-o de la fiii lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita. și acolo a ridicat un altar, pe care l-a numit El-Elohe-Israel (Domnul este Dumnezeul lui Israel)”. Acum Iacov a făcut ceea ce nu făcuseră nici Avraam, nici Isaac: a zidit o casă și a cumpărat un ogor. Și-a părăsit cortul. l-a zidit și Dumnezeului lui Israel un altar. Nu era desăvârșit și încă nu ajunsese la Betel, dar făcuse progrese.

În Sihem, este adevărat, a ajuns în mari greutate (capitolul 34), în care n-ar fi intrat dacă nu s-ar fi coborât acolo. Dumnezeu n-a voit să-l lase în odihnă. Numele lui Iacov a ajuns să fie o batjocură și întreaga lui casă a fost în primejdie.

În sfârșit, în cele din urmă Iacov a fost trimis la Betel. „Dumnezeu i-a zis lui Iacov: „Scoală-te, suie-te la Betel, locuiește acolo și ridică un altar Dumnezeului care ti S-a arătat când fugeai de fratele tău, Esau” (Geneza 35.1). Aici, în Betel, își termină Dumnezeu lucrarea, pentru că nimic nu putea atinge mai adânc inima lui Iacov, ca Betelul. Era locul unde începuse lungul lui drum de suferințe! Betelul este casa lui Dumnezeu, locul în care se descoperise puterea lui Dumnezeu, prin trupul lui Hristos. Este locul în care noi nu îndrăznim să aducem nimic altceva decât ce izvorăște sau odrăslește din Dumnezeu.

„Scoate-ți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curățiți-vă și schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm și să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului care ma ascultat în ziua necazului meu și care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o” (capitolul 35.2-3). Am văzut din viața lui Avraam că Sihemul înseamnă puterea întrupată a lui Hristos care ne dă posibilitatea să biruim totul. Noi am primit această putere pentru a ne pregăti să intrăm în casa lui Dumnezeu, pentru că atunci când ajungem acolo ni se dă nu numai sfințenia individuală, ci și cea colectivă. În trupul lui Hristos, totul îi aparține lui Dumnezeu.

„Si el a ridicat acolo un altar și a numit locul acela „El Betel”, adică Dumnezeul Betelului. În Sihem, El era Dumnezeul lui Israel, acum se numește Dumnezeul Betelului. Iacov trecuse de la individualism la comunitate. Dumnezeu dorea o casă, un popor care să fie un vas pentru El. Dumnezeu nu-și poate împlini planul Său de mântuire fără o mărturie colectivă. În Biserică, Dumnezeu este Dumnezeul Betelului, nu numai Dumnezeul meu.

„Dumnezeu i S-a arătat iarăși lui Iacov, după întoarcerea din Padan-Aram, și l-a binecuvântat și i-a zis: „Numele tău este Iacov; dar nu te voi mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel. Și i-a pus numele Israel” (capitolul 35.9-10). Iarăși i S-a arătat Dumnezeu și de data aceasta nu în vis. A venit la Betel ca să întărească și să desăvârșească ce începuse la Peniel. Iacov nu mai era înșelătorul și ticălosul de odinioară, ci era un fiu al lui Dumnezeu... Ceea ce începe când vedem lumina lui Dumnezeu, se va desăvârși în casa lui Dumnezeu. În Betel, Dumnezeu i S-a arătat lui Iacov cu cuvintele: „Eu sunt Dumnezeul cel atotputernic”. Tot așa i Se adresează lui Avraam: „Acum nu mai este vorba de a da la iveală neputința ta, acum trebuie să pun în tine puterea Mea”. Astfel îi poate vorbi acum Dumnezeu lui Iacov, pentru că a găsit în el un vas în care inima Lui își găsește plăcerea.

Iarăși a ridicat Iacov în Betel un stâlp și din nou a făcut ceva ce nu făcuse până atunci, a adus o jertfă de băutură, ca expresie a bucuriei lui. Când a venit prima dată în locul acesta, i s-a părut un loc „înfricoșat” și i-a fost frică. Acum se bucură; și acum drumul spre Hebron îi este deschis.

clickbible.org